

и се не виждаше. Това бѣше единъ видъ тѣсна рѣка, широка около три разкрача. Вѣроятно, едно течение, което зимниятъ студъ не бѣше успѣлъ още да покрие съ кора. Македонски се спрѣ, слисанъ предъ това неочаквано препятствие. Водата, черна, страшна, шумѣше глухо предъ него и отваряше една грозна пропасть за стѣпките му. Той хвърли проникателенъ погледъ на лѣво, после на дѣсно; но срѣдъ бѣлината на снѣга, който тънко покриваше кората на Дунава, черната ивица се простираше и тъмнѣше нескончаема. Немислимо бѣше да се заобиколи. Македонски стоя нѣколко минути въ нерешителностъ. Нощниятъ вѣтръ брулѣше лицето му, но той не чувствуваше. Най-после трѣгна назадъ бързо, решително. Нѣкакво вдъхновение, види се, му дойде. Той се опѣти право къмъ влашкия брѣгъ, гдето се мѣркаше една пуста дъсчена колиба. Скоро се изкачи на брѣга и приближи къмъ дъсчената сграда; пустна тоягата си, и захвана силно да си търка ржцетъ, за да ги стопли; после посегна къмъ стрѣхата, хвана една дъска, що стърчеше, дръпна я, разклати я, дигна я нагорѣ. Дъската изпрѣщъ остро и пронизателно, а въ сщия мигъ вратата на колибата се отвори.

Излѣзе челоуѣкъ рунтавъ, гологлавъ и съ дебелъ влашки кошухъ. Той хвана грубо ржката на Македонски и извика:

— Хей, харсжзъ, защо отпаряшъ дъската? Но Македонски безъ да го слуша, продължаваше да мъкне дъската, която се бѣше вече отпрала при първото дърпане.

Непознатиятъ тласна силно Македонски.

— Разбойнико!

Македонски, безъ да пустне дъската, изгледа застрашително влаха и му проговори низко:

— Махай се!

— Остави я! Кой си ти?

— Махай се! — повтори Македонски низко, като я свалише вече отъ покрива.

Непознатиятъ сграбчи дъската и изкрѣска яростно:

— Нѣма да я оставя, разбойнико!

— Влѣзъ си въ колибата, — каза му Македонски запхтѣнъ, като го блъсна въ гърдитъ съ ржка.

— Караулъ! караулъ! — развика се влахътъ, като стискаше дъската.

Тоя викъ се разнесе надалеко изъ нощта.

Македонски се огледа смаянъ. — Да ти я платя, побратиме, земи два франка, — каза той, като му подаде паритъ.